

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Únor 2026

Ročník 7, číslo 64

*Ze země ať chválí Hospodina netvoři a všechny
propastné tůně, oheň, krupobití, sních i mlha,
bouřný víchř, který plní jeho slovo.
(Žalm 148,7–8)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
O svědomí	4
Naše jistota	6
O modlitbě	11
Důležité učení	
o vedoucích církve	14
Mýtus vlivu	17
V čem a jak nyní církev	
potřebuje nápravu	19
Místní církve je pro	
vaši víru zásadní	23
Zralí křesťané	
se rozcházejí	26
Bezpečnost očkování	
proti covidu	29

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozeslán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

QR Platba

Proti kritice a souzení

Richard Baxter

Brožura anglického puritána velmi prakticky vede k tomu, jak se vyrovnat s hříchem kritiky a souzení, a to jak ve vlastním životě, tak v životech druhých. Je užitečnou pomůckou nejen pro jednotlivého křesťana, ale i pro celou místní církev. Vede k následování Pána Ježíše Krista, protože jen on může tento hřích vyřešit. Necháme se vést? Chceme s tím hříchem opravdu něco udělat?

Brož., 125×176 mm., 40 stran

Cena: 48,- Kč

SOLI DEO GLORIA

*Záměry národů Hospodin maří, lidem úmysly hatí. Záměry Hospodinovy platí věčně, úmysly jeho srdce po všechna pokolení.
(Ž 33,10–11)*

Záměry lidí a záměry Boží. Národy se bouří proti Bohu, ale Bůh se směje. Lidé pronásledují křesťany, ale Bůh maří jejich plány a úmysly. Pavel chtěl vymazat křesťany z povrchu země. Měl promyšlený plán. Postupoval dům od domu, dveře od dveří a hledal křesťany. Mohli jste čekat, že když byl dnes ve vedlejší ulici, zítra zaklepe na vaše dveře a bude se ptát, jestli věříte v Krista. A když skončil v Jeruzalémě, vyžádal si pověření pro Damašek. Ale Bůh zhatil jeho plány. Srazil ho do prachu země a na kolena před Pánem, změnil jeho srdce a z pronásledovatele udělal apoštola a otroka Ježíše Krista. To je moc Boží, to je moc evangelia. Brány pekel Kristovu církev nepřemohou a záměry národů Bůh nakonec zhatí.

Také toto číslo Soli Deo Gloria je o velikém Bohu, který vládne a jemuž se nebude nikdo vysmívat, kterého milujeme a jemuž sloužíme. Jako vždy se jedná o směsici starších i nových textů. Z těch nejstarších je tu krátký článek Jana Husa *O svědomí* upravený do současné češtiny. Podobně modernizovaná je i kapitolka z knihy *Haggeus Redivivus* (tj. Ageus znovuoživlý) od Jana Amose Komenského – jedná se kapitolu, v níž se zabývá (stále aktuálními) nešvary církve a způsoby, jak se z nich vymanit (ač se zdá, že nejsme příliš poučitelní).

K těm aktuálním textům patří další souhrn přednášky z konference křesťanské organizace Health and Truth, v níž se Jonathan Weismann zabýval bezpečností očkování proti covidu. Doporučuji shlédnout celé video (s českými titulky) na youtubovém kanále Health and Truth.

Věřím, že i další články vás povzbudí a pomohou vám v každodenním následování Pána Ježíše Krista a k růstu v jeho milosti.

Jedině Bohu buď sláva!

Jaroslav Kernal

O SVĚDOMÍ

Jan Hus

Naslouchej, dcerko, dívej se a pozorně vnímej, neboť je správné, abys poznala své svědomí. Věz, že své hříchy nemůžeš skrývat navždy; v soudný den je budeš muset vyznat před všemi lidmi, anděly i ďábly. Uvědom si, že kamkoli se obrátíš, tvé svědomí si uchovává vše, co jsi do své duše vložila – ať už dobré, nebo zlé. Bude tě doprovázet, dokud budeš naživu, a vydá ti počet, až zemřeš. Každé duši je totiž dána tato smlouva: aby dodržela svůj slib Bohu. Pokud člověk jedná zle, svědomí na něj okamžitě dolehne. Pokud jedná dobře a není přitom domýšlivý, pravé svědomí ho nekárá. Když však člověk hřeší, svědomí s ním zůstává zaživa a provází ho i po smrti.

Kamkoli se člověk hne, vždy ho následuje buď chvála, nebo hanba. Člověk má tak ve svém vlastním domě – tedy ve své duši – protivníky: svědomí na něj žaluje, paměť proti němu svědčí a rozum ho soudí. Rozkoš ukazuje, jak má být mučen, strach zastává roli kata a samotné minulé rozkoše se stávají nástrojem utrpení. Neboť kolik a jak velkých hříšných rozkoší člověk měl, tolik a tak velkého utrpení se mu dostane, jak praví Písmo. To slyš, dcerko, dívej se a pozorně vnímej.

Věz také, že svědomí je tvým vlastním poznáním – jím člověk poznává sebe sama, zda je vinen hříchem, či nikoliv, a dokáže uvážit, co hříchem je a co není. V svědomí se však mohou objevit i bludy:

1. **Z nevědomosti:** Když člověk neví, jak se zachovat. Například když je nemocný a dostane příkaz jíst v postní den mléčné pokrmy; tehdy reptá a neví, zda poslechem zhřeší, či nikoliv.
2. **Z nedbalosti:** Když někdo nedbá na to, aby poznal sám sebe a svůj hřích. A pokud už o něm ví, nechce se nikoho zeptat na radu, protože sám sebe nedokáže správně posoudit.
3. **Z pýchy:** Když někdo přehnaně spoléhá sám na sebe, povyšuje se nad ostatní a odmítá si přiznat vlastní vinu.
4. **Z neřízené touhy:** Ta člověka odvádí od dobrých věcí a způsobuje, že zabloudí.
5. **Z přehnaného strachu:** Když se někdo bojí věcí, kterých se rozumný člověk bát nemá. Například když má někdo špatné

svědomí z toho, že dal chudému almužnu před lidmi, ačkoliv měl dobrý úmysl.

Aby člověk napravil své svědomí – ať už jde o skutky minulé, současné či budoucí – musí se vždy držet Písma. Má se varovat svědomí příliš „širokého“ i příliš „úzkého“.

Široké svědomí často považuje zlé za dobré a hřích za nezávadnou věc. Takoví lidé jsou podle Písma zlořečení: „Běda těm, kteří říkají zlu dobro a dobru zlo.“ Ó, kolik je takových zlořečených mezi kněžími, kteří své smilstvo, lakomství a svatokupectví nepovažují za hřích! Stejně tak lidé v jiných stavech nepovažují za hřích záletnictví, tance, pomluvy, hazardní hry či módní výstřelky v oblékání, a proto z nich nemají žádné výčitky. Široké svědomí vede k velké všetečnosti a zlé opovázlivosti – člověk hřeší s klidem a myslí si, že směřuje ke spáse, ačkoliv kráčí k zastracení. Říká se mu „široké“ podobně jako se mluví o širokém pytli, do něhož se vejde mnoho věcí, nebo o širokých vratech, jimiž projde i velký vůz. Takové svědomí v sobě pojme i velké hříchy, aniž by se v člověku ozval rozum či vůle. Takové svědomí měli zákoníci a kněží za dob Krista, který jim řekl: „Běda vám, pokrytci, cedíte komára, ale velblouda spolknete!“ To znamená, že z malicherností děláte vědu, ale Boží přikázání porušujete bez mrknutí oka. Pod toto Kristovo odsouzení spadají všichni, kdo si nevážjí Božího zákona, ale úzkostlivě lpí na vlastních nařízeních – ať už jsou to papežové, biskupové, šlechta nebo měšťané.

Stejně tak se však člověk musí varovat *příliš úzkého svědomí*, protože to vede k zoufalství. Takové svědomí člověku namlouvá, že je příliš zlý, že se z hříchů kaje nedostatečně nebo že nic nedělá dobře. Tímto způsobem ďábel často klame ty, kteří se nedopustili těžkých hříchů nebo jich upřímně litují. Přechytralý čert pak člověku vyčítá každé slovo, jídlo i pití. Člověk si musí dávat pozor, aby nepovažoval za hřích to, co jím není – podobně jako zákoníci považovali za hřích jíst neumytýma rukama, ačkoliv Pán Ježíš ukázal, že to hřích není.

Věz také, že svědomí Božího služebníka má být pokorné a vážné. Pokora ho ochrání před pýchou a tato vážnost před smyslností a marnou veselostí. To vše by měl člověk pilně sledovat, aby mohl dosáhnout pravé duchovní radosti.

NAŠE JISTOTA

Jan Karafiát

Nedejte se strhnout všelijakými cizími naukami. Je dobré spolehnout se na milost. (Žd 13,9)

To, co Bůh připravuje pro svůj lid na tomto světě, je něco skutečně výjimečného: chce, aby naše srdce byla upevněna milostí! Jde o to, abys měl naprostou, nezvratnou jistotu, že je všechno v pořádku – že to s tebou nevypadá zle, i kdyby se všem ostatním zdálo, že se ti nedaří. Ve skutečnosti je to totiž naopak, protože máš na své straně někoho, komu na tobě záleží a kdo všechno zvládne. Pokud už nyní v hloubi duše cítíte, že po takové jistotě toužíte, pak věřte, že se ve vašem životě začne něco dít.

To je hlavní myšlenka, kterou bych vám chtěl předložit a dělím ji do čtyř částí:

I. Srdce upevněné milostí

Je skvělé, když je srdce upevněno milostí – a vy jste povoláni k tomu, abyste tuto výjimečnou věc zakoušeli v celém svém životě. Byli jste stvořeni pro to, abyste svůj život prožívali jako lidé, kteří zakoušejí něco mimořádného, ať už jsou okolnosti jakékoli. Tím je také řečeno, že nejste určeni pro všechno. Nejste tu pro věci, které nejsou „skvělé“. Musíte si umět vybrat a zvolit to nejlepší. V tom mi mnozí z vás jistě dají za pravdu: nejsem tu proto, abych páchal hřích. Špatnost je totiž naprosto „neskvělá“ věc. Když seběhnu z Boží dlážděné cesty a rozhodnu se jít raději rozmoklým polem, copak se tam půjde dobře? Odplata za hřích není nic, o co by člověk stál.

Ale vy víte víc. Nejsem tu jen proto, abych nepáchal zlo, ale také tu nejsem proto, abych pouze hromadil zlato. Je snad zlato špatná věc? Jistěže je vzácné, ale jen tehdy, když k němu máte i něco dalšího. Podívejte se do knihy Kazatel (7,11–12): „Dobrá je moudrost, jakož i dědictví, užitečná těm, kdo vidí slunce; být ve stínu moudrosti je jako

být ve stínu peněz, avšak užitečnější je poznat moudrost: ta zachovává život tomu, kdo ji má.“ Je dobré mít všechny výhody, které majetek přináší, ale jen tehdy, pokud zároveň odpočívám v „stínu moudrosti“ – tedy v úctě k Bohu. Pokud je pro tebe bohatství důležitější než vztah k Bohu, začne to s tebou „točit“ a smýkat jako kdysi se Šalomounem. Podívejte se na ty, kteří nahrabali hromady peněz, ale žijí bez bázně před Bohem!

Co je tedy cennější? To, když je tvé srdce upevněno milostí a ty máš nezvratnou jistotu, že je tvůj život v dobrých rukou. Žít celý den v nejistotě a strachu – s obavami chodit do kanceláře, do obchodu, na pole nebo do dílny – to je skutečné trápení. Je smutné vidět dítě, které se neustále bojí. Ale kde najít někoho, kdo by strach neměl? To, co vám dnes zvěstuji, je toto: Vždyť je tu někdo, komu na tobě záleží nekonečně víc než vlastnímu otci na jeho dítěti! Je to nebeský Pán; on tě vede a řídí každý detail tvého života.

Možná si řekneš: „Ale vždyť mě potkaly tak těžké věci!“ Ty věci nepřišly proto, že by tě Bůh neměl rád, ale právě proto, že tě miluje. Nemůže to být k tvé škodě. S mým životem to není takové, jak se ti na první pohled zdá! Je to skvělé, když víš: „Je zde někdo, komu na mně záleží.“

Dá se takto vůbec žít? Rozhodně ano. Možná jste tak dosud nežili a cítili jste při mých slovech dvě věci: že je to úplně jiný pohled na svět a život, než jaký jste měli dosud, a že tento život je nabízen právě vám.

II. Proč tu jistotu a pokoj sami v sobě nenajdeme?

Možná si teď říkáte: „To zní sice krásně, ale já nic takového neprožívám.“ Kde byste to také vzali? To, o čem mluvím, není z nás. Člověk sám v sobě nosí jen to, co je v jeho přirozenosti. A co to je? Stačí si otevřít Žalm 38,4: „Pro tvůj hrozný hněv už není na mém těle zdravé místo, pro můj hřích pokoje nemá jediná kost ve mně.“ A tak je to ráno, v poledne i večer – v našem nitru není klid.

Možná si myslíte, že jste lepší než druzí. To je ale omyl. Možná máte v životě více výhod, ale stále jste jen lidé z masa a kostí, stejně jako já. A tam, kde je lidské sobectví a hřích, tam pokoj nebude. Sami

ze sebe vyprodukuje jen nepokoj – pravý opak toho „výborného“, o čem mluvíme. Jen jsme se sami klamali.

Představte si, že zasejete semínko a myslíte si, že vám vyroste nádherně vonící rezeda. Ale vyrostе vám plevel. Zahradník vám na to řekne: „Vždyť je to semínko plevele, my moc dobře víme, co z něj vyrostе!“ Stejně je to s námi: když je v našem nitru hřích, co krásného by z něj mohlo vzejít? V nás to není a v druhých lidech také ne.

Nenechte se zmást žádným učením ani „pokrmem“ pro rozum, i kdyby byl sebevíc geniální. Jen vás to zmate, a až to s vámi „zatočí“, hodí vás to zpátky tam, kde jste byli – bez pokoje. Takové je každé srdce, které neprošlo vnitřní proměnou: neustále se ohlíží na lidi a hledá spásu v novinkách. Když ji nenajde nablízku, utíká do ciziny, za moře, věří, že tam je to jiné. Ano, je tam hodně věcí jinak, ale stále tam není to, co skutečně potřebujete!

Jsou lidé, kteří tento vnitřní pokoj zakoušejí, ale sami vám ho dát nemohou. A pozor na ty, kteří tvrdí, že ho mají, ale je to jen přetvářka. Svět kolem nás je plný utrápených lidí, kteří nikdy nemají jistotu, zda udělali dost dobrých skutků. Když se přiblíží smrt, propadají strachu. Ani církevní obřady samy o sobě ten hluboký pokoj v duši nezařídí, pokud chybí milost.

III. Jak se k tomuto pokoji dopracovat?

Nedejte se strhnout všelijakými cizími naukami. Je dobré spoolehnout se na milost. Milost! Je zde nebeský Pán, který jedná z milosti, a každý z nás to může zažít. Možná se zeptáte: „Copak není všechno, co Bůh dělá, milost?“ V jistém smyslu ano. Bůh jako věčná láska stvořil tvory tak, aby byli ve svém přirozeném prostředí šťastní. Vidíme radost ze života všude kolem: pro červa je rozkoš plazit se v prachu, pro orla je rozkoš létat tak vysoko, že vypadá jen jako tečka. I malé dítě, které se naučí chodit a poprvé přeběhne pokoj, prožívá čistou radost.

Ale když říkáme, že Bůh „připravuje milost“, myslíme tím něco mnohem hlubšího. K tomu všemu, co už máš, ti nabízí to nejvzácnější, co má – sebe sama. On dává svého Ducha. Ten sestupuje tiše jako rosa. V tu chvíli se člověku otevřou oči a on uvidí: „Dosud jsem žil jen

tělesně! Radoval jsem se jen z toho pozemského, ale to bylo vlastně jen trápení. Neměl jsem tušení, že existují mnohem krásnější věci: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání!“ Jak byste to také mohli znát, když jste dosud neznali sami sebe?

Že tyto věci vidíš, to je milost. Bůh ti chce dát sebe. Jak to může udělat u tak vnitřně narušeného člověka? On sám přišel v lidském těle – to je jádro všech divů. Vzal to na sebe, aby ses ho mohl vírou chopit. Pak pocítíš, že tě jeho obět' očisťuje od všeho zlého a že ti přeje ten, který za tebe zemřel na kříži. Tvá duše si začne říkat: „Vrať se, duše má, ke svému klidu, neboť Hospodin se tě zastal.“ Získáš jistotu, že on o tebe pečuje. „Všechnu svou starost hodte na něj, neboť mu na vás záleží.“

A když ho najdete, hledejte nejprve jeho království. Všechno ostatní, co v životě potřebujete, vám bude přidáno. Nemusíte se za tím honit a předhánět druhé. Všechno přijde v pravý čas.

IV. Život z milosti: Služba druhým

Když milost skutečně zakoušíte, začnete ochotně sloužit druhým. Nebudete mít potřebu se s nikým hádat o náboženských pravdách. Nemusíte nikoho přesvědčovat slovy, lidé to na vás poznají sami. Vy jim to vysvětlíte, jak nejlépe dovedete, ale mnohem důležitější je, abyste to žili. Máte být svědky. Je dobré věci krásně vysvětlit, ale vzácnější je, když je provádíte v praxi a s pokorou řeknete: „My vám ten pokoj dát nemůžeme, ten dává on.“

V knize Kazatel 11,1 stojí: „Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shleďáš.“ V pozemských věcech buďte štedří, dávejte a nepočítejte. Neobrácený člověk se chce o všem pořád dohadovat, ale ten, kdo poznal milost, dává radostně.

Někdo namítne: „To není možné! Kde by člověk vzal takovou jistotu?“ Lidé často říkají, že dvakrát dva jsou čtyři, to je jistota ve vědě, ale v životě jistota není. To je omyl. Život je plný absolutních jistot, pokud jim chcete rozumět:

1. Jistota neúspěchu: Pokud se jako neobrácený člověk spoléhám jen na jiné chybní lidi, je absolutní jistotou, že budu zklamán.

2. Jistota milosti: Pokud se přestanete spoléhat na sebe, pokorně se ztišíte a spolehnete se na Ducha svatého, je absolutní jistotou, že se nezklamete. To je jeho dílo.

Když to prožíváte, je to jasné. Možná to já jako kazatel nedokážu vysvětlit dokonale, ale milost mluví sama za sebe. I když vám to jiní kazatelé třeba neříkají nebo věci zatemňují, neztrácím naději ani pro vás, ani pro ně. Pokud milost skutečně ochutnáte, zůstanete u ní a zjistíte, že vám stačí.

„Nedejte se strhnout všelijakými cizími naukami. Je dobré spolehnout se na milost.“

Amen

Kázáno 23. října 1911

O MODLITBĚ

James Stewart

■ ... jak je třeba stále se modlit (Lk 18,1)

„Pane, nauč nás se modlit,“ prosili učedníci svého Mistra, jak čteme v evangeliu. Byli svědky jeho mocného modlitebního života a jeho příklad se jich dotkl v hloubi srdce. Právě odtud pramenila jejich touha umět se modlit. Jako základ pro naši úvahu si vezmeme text z evangelia podle Lukáše 18,1–8. Ježíš jim vyprávěl podobenství o neodbytné vdově, aby své učedníky vedl k životu naplněnému přímlovami.

Není to zvláštní, až překvapivé, že musíme být k modlitbě vybízeni? Zdálo by se, že k modlitbě budeme tíhnout sami od sebe. Pravdou však je, že modlitba je pro učedníky tou nejtěžší věcí. V 8. verši vidíme předpověď, že v posledních dnech, až Syn člověka přijde, bude jen málo těch, kdo se skutečně modlí. Ukažte mi člověka na kolenou a já vám ukáži někoho, kdo přemáhá mocnosti pekla. Modlitby „ohnivého“ Johna Knoxe byly hrůzou pro bezbožnou královnu Marii; prohlásila, že má větší strach z Knoxových modliteb než z celého batalionu vojáků. Kristus říká: „Je třeba se stále modlit.“ Modlitba je důkazem nového zrození (Ř 8,15; Ga 4,6). Šest důvodů, proč je modlitba nezbytná:

1. Boží slovo nám to přikazuje

Neměli bychom snad poslouchat slovo svého Otce? Je zajímavé, jak velká část Písma se věnuje právě modlitbě. Sotva Bibli otevřeme, čteme o tom, jak lidé začali vzývat Hospodinovo jméno. A když knihu zavíráme, v našich duších doznívá „Amen“ vážné modlitby. Bible obsahuje nespočet příkázání a tisíce zaslíbení spojených s modlitbou. To, co Bůh ve svém Slově tak silně zdůraznil, by mělo být jasně patrné i v našich životech.

2. Kristus nám dal příklad

Ježíšův život byl životem neustálých přímlov. Podívejme se na něj na Olivové hoře – jak hledí na světla Jeruzaléma, jak se o samotě modlí a pláče před svým Otcem. Když se musel modlit on, o co více my! Největší křesťanskou službou je služba modlitby, což podtrhuje i list Židům (7,25). Když Kristus odešel na pravici svého Otce a viděl největší potřeby lidstva,

došel k závěru, že největší službou, kterou může prokázat, je právě přímluva. Často zpíváme o tom, jak chceme být podobni svému Pánu. Proč mu tedy nejsme podobni i v jeho modlitebním životě? Když se modlím v ústraní, rád si uvědomuji, že dělám totéž, co právě teď dělá můj Pán v nebi.

3. Kvůli věrohodnosti našeho vyznání

Vyznáváte, že milujete Boha? On po vaší lásce touží. Přicházíme k Otci jen jako žebraví prosebníci, když něco nutně potřebujeme, nebo se k němu rádi blížíme jen proto, abychom mu byli nablízku, jako učedník Jan, který spočíval na Ježíšově hrudi? Milujeme ho pro to, co nám dává, nebo pro to, kým On sám je? Pokud tvrdíte, že Boha milujete, ale nemodlíte se, vaše vyznání není pravdivé.

4. Kvůli síle našeho svědectví

„Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Pokud mě ďábel dokáže porazit v mém modlitebním životě, pak mě snadno porazí v jakékoli jiné oblasti křesťanského života. Petr se pokoušel žít z vlastní síly a selhal, ale Pavel věděl, že musí žít z víry v Syna Božího (Ga 2,20). Když satan zničí modlitební život věřícího, získá velké vítězství. Naše schopnost stát s Bohem rozhoduje o naší schopnosti bojovat pro Boha.

5. Aby nás Bůh mohl formovat

Mnoho věřících jedná neuváženě. Nedávají Bohu příležitost, aby utvářel jejich životy, protože si neudělají čas na modlitbu. Boha nikdy nepoznáte ve spěchu. „Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh“ (Ž 46,11). Modlitba je Boží způsob, jak vychovávat a budovat svůj lid.

6. Kvůli výsledkům, kterých lze dosáhnout

Čtete životopisy svatých Božích mužů a uvidíte, jak velké věci se děly díky jejich modlitbám. Apoštolové svými modlitbami pohnuli světem a přivedli ho k Bohu. Skupina „bezvýznamných“ mužů obrátila svět naruby a tím ho vlastně napravila. Kdyby někdo mohl šířit evangelium jen díky svému vzdělání a osobnosti, byl by to Pavel – on však žil doslova na kolenou. Každý jeho dopis církvím je plný výzev k modlitbě. Jak dětinské jsou naše modlitby ve srovnání s modlitbami těchto velikánů! Uctíváme jejich památku, stavíme jim pomníky a čteme o jejich životech, ale zapomínáme je následovat.

Příklady z dějin

Na hlavní silnici mezi Glasgowem a Edinburgem stojí historická modlitebna. Cizinci se ptají, čím je tato stará budova významná. Je to místo,

kde kázal John Welsh. Vypráví se, že tento kazatel, který hluboce prožíval duchovní stav lidí ve svém okolí, strávil celou sobotu v modlitebním zápase proti mocnostem temnoty (Ef 6,12). Následující neděle se zapsala do dějin Skotska. Když kázal, každá jeho věta byla jako meč vržený Duchem svatým. Lidé se třásli, v úzkosti se drželi lavic a plakali tak hlasitě, až kazatele nebylo slyšet. Toho dne přešlo asi 1500 lidí ze smrti do života.

Vzpomeňte na Davida Brainerda, mladého Američana, který v drsných podmínkách přinášel evangelium indiánům. Přestože kázal skrze opilého indiánského tlumočníka, Boží moc skrze jeho modlitby zasahovala srdce posluchačů. Jak můžeme dnes překonat lhostejnost hříšníků? Kdyby se Boží lid modlil, viděli bychom stejné výsledky. Úspěch církve ve skutcích apoštolů nebyl výsledkem strategie, ale vítězstvím modlitebního života (Skutky 4,31). Andrew Bonar kdysi řekl: „Modlitba je semeno zaseté do Božího srdce.“ Jak úrodná je to půda!

Závěr a výzva

Je nutné se modlit, protože lidé stále směřují do záhuby. Modlitba je jako „pojistný ventil“. Kdybyste měli opravdový zájem o duše a nemodlili se, puklo by vám srdce. Proč se tedy nemodlíte? Odpověď je prostá: chybí vám opravdový zájem o lidi. John Welsh vstával i v mrazivých zimách, zahalil se do deky a modlil se. Když se ho žena ptala, proč nespí, odpověděl: „Nemohu spát, když vím, že tisíce duší kolem mě hynou.“ Kéž nám Bůh daruje takovou lásku k lidem!

Bez modlitby bude náš křesťanský život jen prázdným omylem. Pamatujte na podobenství o nespravedlivém soudci a vdově. Její prosba byla vyslyšena pro její neodbytnost. Ch. H. Spurgeon řekl: „Vzdechy, které nelze vyjádřit slovy, jsou prosbami, které Bůh neodmítne.“ Bůh odpovídá na vytrvalé a upřímné modlitby (1Kr 18,41–46). Nenechte se odradit. Dábel se bude snažit vaši modlitbu překazit, ale pamatujte, že „mnoho zmůže vroucí modlitba spravedlivého“ (Jk 5,16).

Vyznejme svůj hřích zanedbávání modlitby a znovu se oddejme této službě. Pán nám v tom požehnej. Amen.

DŮLEŽITÉ UČENÍ O VEDOUCÍCH CÍRKVE

Jaroslav Kernal

Jsme v prvním listu Pavla Timoteovi, který patří k těm textům Písma, které se vedením církve zabývají nejvíce a nejpodrobněji. Ale není to ani zdaleka jediný text, který mluví o vedoucích v církvi. Ježíš často mluvil o vedoucích – ať už v tom smyslu, že káral špatné vedoucí mezi Židy – zákoníky a farizeje, nebo v tom smyslu, že vysvětloval svým učedníkům, jak má vedení vypadat mezi nimi, přičemž jim často dával sám sebe za příklad. Asi nejznámější oddíly najdeme v Janově evangeliu – v desáté kapitole Ježíš mluví o tom, že je dobrým pastýřem a vysvětluje, co to znamená:

Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží. (J 10,11–13)

Dobrý pastýř neuteče od svých ovcí, nenechá je napospas vlkům, ale je ochoten nechat se sám trhat, protože mu na ovcích záleží.

Ve třinácté kapitole potom Pán Ježíš ukazuje, co je to služba, když myje nohy svých učedníků. Byla to špinavá práce, která se obvykle svěřovala otrokům:

Řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.“ (J 13,12–17)

A v sedmnácté kapitole Janova evangelia vidíme Ježíše jako toho, kdo se přimlouvá za své učedníky, což je znovu velkým vzorem pro vedoucí v církvi. To jsou vedle mnoha dalších asi ta největší a nejznámější místa v evangeliích, kde Ježíš ukazuje, co to znamená starat se o Boží lid. Ale vedle nich máme rozsáhlé pasáže v knize Skutků (v 6., 15. a 20. kapitole), skoro v každém listě církvím je alespoň nějaká zmínka o vedoucích nebo o vedení. V listech Timoteovi a Titovi jsou oddíly věnované kvalifikaci a náplni práce starších církve, Jakub i Petr popisují další aspekty života a práce starších. Petr říká starším jako jejich spolustarší:

Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké ziskovosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. (1Pt 5,2–3)

Tady vidíme jednak motivaci k vedení – ne z donucení ani ze ziskovosti, ale dobrovolně a s horlivou ochotou, a vidíme také způsob, jakým mají starší vést sbor – ne panovačně, autoritářsky, ale příkladem. Ten první způsob je jistě mnohem pohodlnější a jednodušší, zatímco ten druhý je velmi náročný a bolestivý – ale právě tak to Bůh žádá. Nebo list Židům třináctá kapitola, kde se také zmiňují vedoucí v církvi – že se jim máme podřizovat a že jim byla svěřena zodpovědnost za stádo a budou se před Bohem zodpovídat nejenom z toho, co dělali, ale také z toho, jak to dělali.

V předchozích článcích jsme se zabývali částí prvního verše třetí kapitoly prvního listu Timoteovi (pět slovy originálního textu). Mluvíli jsme o tom, že povolání starších je vážné (SDG 59), vymezené (SDG 60) a vnitřní (SDG 61). V následujících článcích se zaměříme na zbývající tři slova, která jsou v prvním verši, přičemž jednoho z nich už jsme se minule dotkli. Ta slova jsou „dohlížení“ a „dobrá práce“.

Věrohodné (je to) slovo: Jestliže se kdo po dohlížení vztahuje, po krásné práci touží. (1Tm 3,1 – vlastní překlad)

Musíme si udělat alespoň trochu jasno v tom, co je to ona zmiňovaná krásná práce. V našem textu vidíme, že minimálně v jednom aspektu souvisí s dohlížením. Ovšem půjdeme ještě dále a podíváme se na další slova v Písmu, která popisují starší, protože tato slova – stejně jako slovo dohlížitel, strážce, popisují úkol, náplň práce těch, kdo vedou Kristovu církev.

Pro zdravý život církve je naprosto nezbytné, abychom rozuměli tomu, kdo jsou to starší a co je jejich úkolem. Je to v mnoha ohledech podobné rodině – pokud nebudeme rozumět tomu, jaký je rozdíl mezi otcem a matkou a jaký je rozdíl mezi rodiči a dětmi, potom nemohou fungovat vztahy mezi mužem a ženou, potom nikdy nebude dobře fungovat rodina a děti nebudou vyrůstat na dobrém místě. Když rodiče nerozumí roli rodičů, nemohou dětem vysvětlit rozdíl mezi rodiči a dětmi, nemohou je vychovávat ani je vést. Když děti nerozumí tomu, kdo jsou rodiče a kdo děti, nemohou zdravě růst, nemohou růst emocionálně ani v zodpovědnosti a nikdy nebudou schopné mít vlastní rodinu a dobře vychovávat své děti.

S církví je to stejné. Kde křesťané nerozumí věcem, které se týkají vedení církve, nemohou růst zdravě, jednotliví křesťané nemohou růst v zodpovědnosti a zralosti, takové sbory nemohou připravovat nové dobré a zralé vedoucí a nemohou vznikat ani nové církve.

MÝTUS VLIVU

Burk Parson

V tomto světě nakonec vždy zvítězí progresivisté. Vím, že to nezní příliš optimisticky. To proto, že to optimistické není. Říkám to proto, že mnoho lidí, kteří se hlásí ke konzervativcům, často postupně, kousek po kousku, slevuje ze svých principů a podléhá agendě progresivistů.

Tito údajní konzervativci tak činí, aby se zalíbili stále progresivnější kultuře, a mohli tak působit jako bezproblémoví, milující a rozumní mírotvůrci. Jsou ochotni dělat malé kompromisy v naději, že nakonec dosáhnou velkých vítězství.

Tito údajní konzervativci uvěřili mýtu o vlivu. Zdá se, že si myslí, že pokud udělají sem tam nějaké kompromisy, budou přitažlivější pro širší základnu a získají větší publikum, takže nakonec dosáhnou svých konečných cílů.

Ačkoli jejich motivy mohou být upřímné a dobré, ve skutečnosti záleží na tom, co dělají a říkají – a co nedělají a neříkají. Mohou říkat: „Nehodlám zemřít kvůli *tomuto* kopci“, ale zdá se, že nikdy nebojují za *žádný* kopec.

Ačkoli se nazývají konzervativci, ve skutečnosti se ukazuje, že jsou pragmatici. Svými snahami změnit kulturu jsou nakonec sami touto kulturou změněni. Pragmatismus se stal *operačním mode*m vyznávajících konzervativců, namísto toho, aby chránili, zachovávali a podporovali základní směřodonné hodnoty.

Kompromis zakořeněný v mýtu o vlivu se vyskytuje v politice, v církvi, v seminářích, v paracírkevních službách a v domácnostech. Předsedové, pastoři, profesori a rodiče mají často pocit, že musí ustoupit požadavkům těch, kteří chtějí, aby slevili ze svých stanovených standardů, aby byli považováni za laskavé, milující a chápavé osoby, a ne za staromódní tradicionalisty.

Všichni chceme být oblíbení, zejména těmi, které milujeme. Lidé, kteří tvrdí, že jim nezáleží na tom, zda je ostatní mají rádi, buď lžou, nebo jsou blázni – a někdy obojí. Přesto musíme riskovat, že nás nebudou

mít rádi – dokonce že námi budou pohrdat a pomlouvat nás – kvůli těm neměnným zásadám, které mají zachovat základní normy, doktríny a postupy institucí, které nám byly svěřeny.

V církvi musíme vždy horlivě bojovat za víru, která byla jednou odevzdána svatým, a zároveň usilovat o zachování jednoty Ducha ve svazku pokoje, protože pouze neměnné evangelium a neměnná nauka neměnného Božího slova mohou přinést skutečný pokoj a skutečnou jednotu, aby nakonec byl oslaven náš neměnný Bůh.

Evangelical Times
(původně publikováno na webu
TabletalkMagazine.co.uk)

V ČEM A JAK NYNÍ CÍRKEV POTŘEBUJE NÁPRAVU

Jan Amos Komenský

Ve druhé kapitole jsme si ukázali trojí neřád, který se v církvi opakovaně vyskytuje: v *učení*, v *životě* a ve *vzájemné svornosti*. Ve všech těchto třech oblastech jsme se dopouštěli chyb, které odporují Bohu, i když pokaždé jiným způsobem. V otázkách svornosti a způsobu života jsme chybovali jejich nedostatkem (*in defectu*), zatímco v učení jsme hřešili jak nadbytkem, tak nedostatkem (*in excessu et in defectu*).

Krise teologického učení

Především co se týče učení: když nám Bůh skrze naše předky postavil na svícen světlo svého evangelia, neudrželi jsme se v mezích střídme moudrosti. Namísto toho, abychom v tomto Božím jasu kráčeli pokorně a smýšleli střízlivě podle míry víry, kterou každému Bůh udělil, propadli jsme vyhledávání složitých metod, jak vykládat teologii. Začali jsme zkoumat a vysvětlovat všemožné jemné otázky, na nichž spása vůbec nezávisí, a u každé z nich jsme vymýšleli nekonečné důvody „pro a proti“. Vymýšleli jsme nové složité fráze, termíny a rozlišení. Tím jsme se vzdálili od prorocké a apoštolské prostoty a vytvořili jsme teologii upovídanou, hlučnou, překomplikovanou a kluzkou. Došlo to tak daleko, že ten, kdo uměl vznášet nejvíce otázek a různě je překrucovat, byl nejvíce spokojen sám se sebou a ostatní si ho vážili.

Všichni přitom zapomněli sledovat, zda to lidskému svědomí přináší nějaký užitek. Proto měla církev více obratných právníků než moudrých učitelů připravených pro Boží království; více vnějšího lesku než skutečného světla a více vědomostí než svědomí. Moc Božího slova, které mělo být jako ostrý meč pronikající duši i ducha a podrobuující každou mysl Kristu, se proměnila v pouhé řečnictví. Stala se líbivým mluvením lidské moudrosti, nikoliv prokazováním Ducha a moci. Jak říká Písmo, „pásli jsme se větrem“.

Zanedbávání základů víry Tím, jak kněží sami planě mudrovali a učili tomu i ostatní, zapomínali lidem pilně vštěpovat podstatné články víry, které jsou základem lásky, naděje a věčné spásy. Sami na ně přestali myslet. Jde o základy jako:

O stvoření: Proč Bůh stvořil člověka, proč ho tak vyvýšil a zahrnuje ho takovými dary?

O vykoupení: Proč jsme byli vykoupeni Boží krví a jak se stáváme účastníky Kristových zásluh? Také o podivuhodném spojení nás jako těla s Kristem jako hlavou.

O posvěcení: Co je to znovuzrození, jak musí probíhat každý den skrze Ducha svatého, který v nás přebývá, jaký boj vede tělo s duší a jak musí duch vítězit.

Kdo z křesťanů byl k takovému praktickému křesťanskému životu veden? Málokdo o těchto věcech uměl něco říci. Jen málokdo skutečně věděl, co je to ospravedlnění, co je víra, která nás činí spravedlivými, a v čem spočívá naděje na spasení. Mnozí dokonce neuměli vyznat víru v Trojici svatou, v Kristovu osobu, jeho zásluhy či svátosti. Dokonce se našli i tací, kteří nedokázali odříkat ani vyznání víry, Desatero nebo Otčenáš. Téměř se nelišili od těch, kteří Boží slovo nikdy neslyšeli.

Chyba kazatelů

Proč se to stalo? Protože kazatelé neměli čas je to učit. Byli příliš zaneprázdnění svými složitými otázkami a spory a nesledovali, zda lidé něčemu rozumí. Je to zvrácená moudrost: vyvracet kacířství, ale neučit víře; vyhánět z lidí bludy, ale neuvádět je do pravdy. Násilím do nich tlačit to, čemu věřit nemají, ale nikdy jim srozumitelně a k prospěchu jejich duší nepředložit to, čemu věřit mají.

To byly ty plevy, seno a sláma, které se stavěly na dobrém základu svatého evangelia, zatímco se zapomínalo na zlato, stříbro a drahé kamení základních článků víry. Tito „mistři vysokého rozumu“ míjejí cíl, utápějí se v novém řečnění a chtějí být učiteli zákona, ačkoliv sami nevědí, co mluví a co zastávají. Své posluchače pak nechávají, jak říká Bůh, prázdné a nenasycené.

Úpadek kázně a rozklad mravů

Tím, že se teologové soustředili na prázdné spory, zapomínali vést sebe i druhé k pravé, vnitřní zbožnosti. Téměř úplně opustili *svatou kázeň*, kterou lze nazvat „solí církve“. Kvůli tomu zmizela vzájemná úcta i zdravý ostych a do církve se začala vplížit jedna neřest za druhou. Nakonec jsme my, kteří jsme se pyšnili tím, že máme jinou (a lepší) víru než ostatní, začali žít úplně stejně jako oni. V praktickém životě jsme se ocitli ve stejném záprahu bezbožnosti jako ti, kterým Bůh nedal poznat pravdu.

Došlo to tak daleko, že věci, které by se mezi křesťany neměly ani vyslovit, se u nás páchaly svobodněji než mezi nekřesťany či pohany. Ve všech společenských vrstvách se bez míry a počtu šířilo smilstvo, nečistota, obžerství, nestřídmost, lakomství, loupeže a nesčetné další neřády.

Kořeny roztržek: Pýcha a sobectví

Z těchto dvou příčin – tedy z toho, že se jedni nad druhé v otázkách víry povyšovali, a zároveň každý sledoval jen své tělesné požitky – vznikly hluboké roztržky a spory, a to jak mezi duchovními, tak mezi laiky. Šalomoun říká: „Kde je mnoho moudrosti, tam je i mnoho hoře, a čím víc vědění, tím víc bolesti.“ A svatý Pavel dodává, že *pouhé vědění nadýmá* (přináší pýchu, neústupnost a hádky) a že ovocem těla je nepřátelství, sváry, nenávisť, hněv, provokace, rozbroje, sekty a závist.

A přesně to se stalo mezi námi: láska vyhasla a vychladla. Stali jsme se jeden druhému trnem v oku. Každý se staral jen o svůj prospěch, zatímco druhého ničil, tupil, osočoval a proklínal. Celé obce i církevní jednoty se proti sobě postavily, vznikaly různé frakce a osobní zášť ovládla naše vztahy.

Tři pilíře nezbytné nápravy

Z toho všeho je patrné, že pokud již nechceme Boha hněvat, potřebujeme reformaci v těchto třech oblastech:

1. V učení: Abychom opustili zbytečné složitosti a učili se věřit prostě podle Božího slova. Kněží by měli pilněji osvětlovat křesťany v tom, co je skutečně podstatné pro jejich spasení.
2. V životě: Abychom zanechali bezbožných zvyků a každý na svém místě usilovali o svatě ctnosti.
3. V jednotě: Abychom přestali s rozbroji a společnými silami (v jednotě) věrně sloužili svému Pánu Bohu.

Obrat' nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov naše dny jak za dnů dávnověkých. Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítíl ses na nás převelice.

Jazykově upraná kapitola z knihy
 Jana Amose Komenského *Haggeus Redivivus*,
 tj. Ageus znovuoživlý z r. 1632,
 ve které se zabývá nápravou nešvarů
 a uspořádáním církve v českých zemích,
 k nimž by mělo dojít po skončení
 (třicetileté – což Komenský nemohl tušit)
 války.

Jak je vidno, mnohé z toho, co napsal,
 zůstává aktuální dodnes.

MÍSTNÍ CÍRKEV JE PRO VAŠI VÍRU ZÁSADNÍ

Kyle E. Sims

Po celou dobu našeho manželství jsem byl zaměstnán v církvi až do května 2023. Nikdy jsme tedy nediskutovali o tom, do které církve budeme chodit. Pouze občas jsme se rozhodovali, kam zajít během dovolené. Poslední rok byl náročný, protože jsem přešel z místní služby do semináře. Tuto změnu ztěžuje fakt, že jako ředitel pro vztahy s církvemi kážu v různých církvích nebo je navštěvuji v neděli ráno. Když jsem tuto práci přijímal, nepovažoval jsem ztrátu své místní církevní rodiny za tak významný faktor v nadcházející změně.

Zpočátku jsem si užíval, že jsem každý týden navštěvoval různé sbory, setkával se se starými přáteli a navazoval nové známosti, ale jak se blížil podzim, všiml jsem si, že mi něco chybí. S manželkou jsme mluvili o tom, jak nám chybí pravidelný chod života v místním sboru. Ale teď přišla ta těžká část – museli jsme se dohodnout, do kterého sboru budeme chodit. Nikdy předtím jsme nemuseli řešit otázku, do které církve chodit. V našem okolí bylo mnoho dobrých možností. Nikdy jsme nevybírali církev, která by pro nás byla ta pravá, částečně proto, že musela mít i jiné aktivity než nedělní bohoslužby. To znamenalo večerní bohoslužby a aktivity ve středu večer. Do nového roku jsme vstoupili trochu ztraceni, stále jsme potřebovali církev, ale měli jsme potíže najít takovou, která by vyhovovala našim specifickým potřebám.

Jednoho pátečního odpoledne v únoru jsem potkal kamarádku mé ženy v místní pekárně Panera Bread a po krátkém rozhovoru jsme se dostali k tématu církve. Vyprávěl jsem jí o našich potížích s hledáním církve a ona nás pozvala do své církve. To byla odpověď na naše potřeby. Měli nedělní večerní bohoslužby a středeční večerní programy. Bylo to velké požehnání, že jsme se v posledních měsících znovu připojili k místní církvi.

Proč jsme si uvědomili, že potřebujeme církevní domov?

Za první, potřebovali jsme být krmeni Božím slovem. Moje nebohá žena mě slyšela kázat ty samé tři kázání znovu a znovu v různých církvích. Také jsme konečně přestali navštěvovat nedělní školy v různých církvích jako hosté, protože se zdá, že dvoumetrový pastor ze semináře je pro průměrného učitele nedělní školy a dokonce i pro studenty trochu zastrašující. Měl jsem pocit, že bráním jejich výuce a konverzaci. Nyní pravidelně navštěvujeme nedělní školu a lidé se tam s námi cítí dobře.

Za druhé, potřebovali jsme pravidelné společenství s věřícími. Když jsme začali navštěvovat tuto novou církev, moje žena znala více lidí než já. Pokud mě znáte, víte, co tím myslím. Vidět svou ženu jako normální členku církve, a ne jako manželku pastora, mi přineslo radost. Objevil jsem její novou stránku a jsem za to rád. Znal jsem některé starší a pracoval jsem s nimi v komisích. Znali jsme také pár lidí z vysoké školy. Bylo dobré znovu se spojit s těmito starými přáteli a také si najít nové.

Za třetí, potřebujeme rytmus církevního života. Chybělo nám požehnání být součástí místního církevního společenství týden co týden. Poznávat radosti i těžkosti. Připojovat se k chválám a modlitbám lidí. Investovat do těchto lidí jako součást skupiny. Ve službě se vše rozhoduje v místním církevním společenství. Je dobré si to pamatovat, když pracujete na semináři, kde připravujeme lidi ke službě. Být součástí místního sboru nám tuto pravdu připomíná.

Za čtvrté, je požehnáním podporovat pastory a zaměstnance církve. V mé církvi v Lancasteru jsem měl to štěstí, že mě povzbuzovalo několik pastorů. Mám tu čest modlit se za ty, kteří se v naší církvi věnují plnočasové službě, a snažit se jim být požehnáním.

Každý křesťan je nakonec povolán k tomu, aby měl duchovní domov. Chodit každou neděli do jiné církve není totéž jako být součástí stejné skupiny věřících. Lidé se mě ptali, co bylo nejtěžší na změně povolání. Odpověděl jsem, že to bylo, jako by zmizelo sto mých nejlepších přátel. Bydlím ve stejném domě. Nakupuji ve stejných obchodech. Ale tolik lidí, které jsem miloval a kteří byli součástí mého života, už tam není. Věřím, že pastor musí odejít z místního sboru, ve kterém sloužil, takže zůstat v našem starém sboru nepřicházelo v úvahu. Ale uvědo-

mil jsem si, že chodit do různých sborů nestačí. Potřebujete mít svůj vlastní sbor. Potřebujete být součástí společenství věřících. Místní sbor je dar od Pána a vy musíte využít tohoto jeho požehnání.

Zklamala vás místní církev?

Zklamali vás lidé v církvi?

Neexistuje dokonalá církev. Neexistuje dokonalý pastor. Potřebujete však místního pastora a místní společenství věřících, které můžete nazývat svým vlastním. Poté, co jsem o něj poprvé v životě přišel, je pro mě velkou radostí, že jsem ho znovu našel.

Kyle byl pastorem od r. 1999.

Nyní je učitelem na Erskinově teologickém semináři

v Columbii v Jižní Karolíně.

Měří 210 cm a dříve býval

hráčem basketbalu.

ZRALÍ KŘEŠŤANÉ SE ROZCHÁZEJÍ

Alan Thomas

Je smutné, když vidíme, jak se dva křesťané rozcházejí. Víme, že by se to nemělo stávat, protože jsme jedno v Pánu Ježíši. A přirozeně se ptáme, čím je to vina a na čí straně bychom měli stát? Je však možné, že vina není na žádné straně. Podívejme se do Skutků 15,36–41, kde čteme o takové události, která nás při prvním čtení možná šokuje.

Dva velcí křesťanští vůdci, průkopníci zakládání církví, kteří spolu po léta úzce spolupracovali, se pohádali. Došlo mezi nimi k ostré roztržce (verš 39) a rozešli se. Když to čteme, instinktivně se ptáme, kdo měl pravdu? Kdo z nich, Barnabáš nebo Pavel, v této situaci zhřešil a způsobil tento rozkol?

Zdá se však rozumné dospět k závěru, že ani jeden z těchto dobrých mužů si nezaslouží výčitky. Nemáme důvod se stavět na něčí stranu. Nechceme tím tvrdit, že se chovali bezchybně; v zápalu boje se pravděpodobně dopustili hříchu oba. Spíše chceme říci, že Barnabáš i Pavel měli ve svých rozhodnutích a argumentech pravdu. Jejich smutný rozkol byl způsoben rozdílným názorem na to, co dělat s Janem Markem, a oba měli oprávněné argumenty.

Pavel chtěl znovu navštívit církve, které on a Barnabáš založili během své nedávné první misijní cesty. Správně usoudil, že Jan Marek, který se minule vrátil v Pamfýlii (13,13), by pro to nebyl vhodný. Podle jeho názoru bylo správné ho nebrat s sebou, protože riziko, že by Marek opět vycouval a poškodil tak práci, bylo příliš velké.

Na druhé straně Barnabáš, který byl povzbuzovatelem, viděl v svém mladším bratranci Janovi Markovi velký potenciál, a to i přes jeho dřívější neúspěch. Také on chtěl znovu navštívit církve, které založili (protože později odešel na Kypr, kde oba zahájili svou první misijní cestu, zatímco Pavel odešel do Galácie). Chtěl však z tohoto muže vychovat vůdce, jehož potenciál v něm zatím viděl jen v zárodku.

Ačkoli jeho rodinný vztah může být interpretován jako zaujatost, lze jej velkoryseji vnímat jako Barnabášovo hlubší poznání charakteru

Jana Marka. Vzal ho tedy na Kypr, svůj rodný ostrov, který byl pro výchovu Jana Marka příznivějším prostředím. Pozdější události potvrzují Barnabášovo prozíravé jednání vůči Janovi Markovi a naznačují, že mladý muž skutečně naplno rozvinul svůj potenciál jako křesťanský vůdce (Ko 4,10; Fm 23) a že on i Barnabáš se pravděpodobně smířili s Pavlem.

Oba muži měli platné argumenty, že?

Jedním z klíčových ponaučení, které si z toho můžeme vzít, je, že zralí křesťané mohou mít silně odlišné názory, aniž by jeden z nich byl „na vině“. Tím nechci tvrdit, že se Pavel a Barnabáš chovali správně. Silná slova, která Lukáš používá ve verši 39, naznačují, že oba muži použili slova, kterých později pravděpodobně litovali. Ale ani jeden z nich se nechoval tak špatně, aby měl být vyloučen ze společenství ostatních, že?

Oba pokračovali ve službě Pánu. Kdyby se tedy Barnabáš po této události objevil v našem sboru a my bychom věděli, že se pohádal s Pavlem, měli bychom mu dovolit, aby se k nám připojil? Ano. Slovní výpadky, ztráta sebeovládání a zranění, rozzlobené pocity nejsou nic, na co bychom měli uplatňovat církevní kázeň, že? Láska přikrývá množství hříchů. Nemůžeme trvat na lítosti a pokání za všechny hříchy, které jsme proti sobě spáchali. V našich manželstvích a rodinných vztazích opakovaně říkáme a děláme věci, kterých litujeme. Většina z nich musí být odpuštěna a zapomenuta, aniž bychom očekávali veřejné pokání. A tak by to mělo být i v našich církevních rodinách.

Často se říká, že většina rozporů mezi věřícími a v církvích nevzniká kvůli herezím nebo kvůli závažným hříchům (které jsou legitimními důvody pro církevní kázeň a přerušení společenství), ale kvůli osobnostním konfliktům. To je pravda. Je však také pravda, že v tomto padlém světě někdy dochází k takovým rozporům, aniž bychom mohli někomu přičítat vinu.

Stejně jako v případě Pavla a Barnabáše mohou legitimní názorové rozdíly vést k rozkolům. Proto může být správné usilovat o společenství s oběma stranami a snažit se o jejich smíření. Není třeba se stavět na žádnou stranu. Vzhledem k pozdějším poznámkám Pavla se zdá pravděpodobné, že se Pavel a Barnabáš smířili a odpustili si navzájem křivdy, které si v zápalu boje způsobili.

Skutečnost, že rozdělení nemusí nutně vyplývat z hereze nebo hříchu, je pro nás také varováním, že? Může k němu dojít i v důsledku oprávněných rozdílů v názorech, jako je tomu v tomto případě. Obě strany mohou mít pravdu, i když zaujímají odlišné postoje. Existují špatná rozhodnutí, ale často existuje více než jedno správné rozhodnutí. Když tedy dojde k rozdílným názorům a vzplanou emoce, musíme být na pozoru. Právě v takových chvílích bychom měli být ochotni naslouchat a zvažovat, zdržet se prosazování svého názoru a dávat si velký pozor, aby se v nás neprobudil hněv.

Někdy lze dosáhnout kompromisu, tj. dohodnout se na legitimním třetím a zprostředkujícím stanovisku. Někdy může odklon od tématu a čas na rozmyšlenou a modlitbu umožnit oběma stranám upravit svá stanoviska. Někdy (jako zde ve Skutcích) může být nutné realizovat oba názory. Často se správně poznamenává, že Pán ve své moudré prozřetelnosti přehlasoval neshodu Pavla a Barnabáše a vytvořil dvě misijní skupiny místo jedné. Je také pravda, že by bylo lepší, kdyby Pavel a Barnabáš přátelsky přijali své rozdílné názory a rozešli se bez toho, aby se rozhádali.

Evangelical Times

BEZPEČNOST OČKOVÁNÍ PROTI COVIDU

Health And Truth

Jonathan Weissman, analytik kybernetické bezpečnosti a nezávislý výzkumník, přednesl prezentaci zabývající se obavami o bezpečnost vakcín proti covidu v křesťanském kontextu. Nejprve poděkoval pastrovi Johnu-Williamu Nobleovi a organizátorům akce za příležitost diskutovat o tomto významném a náročném tématu. Přednáška se zaměřila na bezpečnost vakcín proti covidu a na události, které vedly k jejich širokému použití, a byla strukturována do čtyř klíčových oblastí: případové studie klinických studií, trendy ve veřejném zdraví, mikroskopické biologické otázky a morální/teologické perspektivy v rámci církve a společnosti.

1. Případové studie klinických studií: Důkazy o škodlivosti

Weissman představil pět případových studií osob, které během klinických studií vakcíny proti covidu utrpěly závažné nežádoucí účinky, a porovnal je s optimistickými titulky médií, které vakcíny ohlašovaly jako „svítání naděje“ a „injekci do paže pro Británii“. Titulky jako „Konečně naděje“ a „Velký den pro lidstvo“ vykreslovaly vakcíny jako mešiasšské nebo monumentální úspěchy. Weissman však argumentoval, že realita byla mnohem ponuřejší, a citoval následující případy:

Maddy de Garayová (Pfizer-BioNTech, studie na dospívajících, USA)

Dvanáctiletá dívka z křesťanské rodiny, dříve zdravá a aktivní, se zúčastnila studie společnosti Pfizer na dospívajících. Po druhé dávce, kterou dostala 20. ledna 2021, pocítila okamžitou bolest v místě vpichu, následovanou silnými bolestmi břicha a hrudníku, které popsala jako pocit, „jako by mi někdo vyrvál srdce z krku“. Trpěla elektrickými šoky v páteři, skončila na invalidním vozíku a kvůli gastrointestinálním problémům jí byla zavedena nasogastrická sonda. Navzdory těmto příznakům zpráva společnosti Pfizer o klinické studii tvrdila, že vakcína byla „dobře snášena“ bez závažných nežádoucích účinků

souvisejících s vakcínou, a její stav klasifikovala jako „funkční bolest břicha“.

Augusto Roux (Pfizer-BioNTech, studie na dospělých, Argentina)

35letý muž hospitalizovaný po očkování s horečkou, dušností, tachykardií a bolestí na hrudi. CT vyšetření potvrdilo perikarditidu (zánět osrdečníku). Jeho lékařské záznamy, získané teprve na základě soudního řízení, uváděly vysokou pravděpodobnost nežádoucí reakce na vakcínu. Dokumentace klinického hodnocení společnosti Pfizer však tuto skutečnost opomněla zmínit a místo toho uváděla psychologické problémy a testy na covid.

Olivia Tessenová (Moderna, USA)

Účastnice klinického hodnocení společnosti Moderna, která po podání dávek v srpnu a září 2020 trpěla silnými bolestmi paží, horečkou, únavou, neurologickými příznaky a silnými bolestmi hlavy. Kvůli znetvoření musela podstoupit několik operací ramene a odstranění lymfatických uzlin, později se u ní vyvinul T-buněčný lymfom a leukémie. Zápisy jejího lékaře potvrdily nežádoucí účinek související s vakcínou, ale v zprávách o klinických studiích společnosti Moderna to uvedeno nebylo.

Brianne Dressen (AstraZeneca, USA)

Zdravá žena účastnicí se klinického hodnocení společnosti AstraZeneca (v USA neschváleného), která po podání dávky v listopadu 2020 trpěla dvojitým viděním, chronickými nevolnostmi, mozkovou mlhou, silnou slabostí a autoimunitním poškozením nervů (chronická demyelinizační polyneuropatie). Trpěla silnou citlivostí na světlo, zvuk a dotek, což vedlo k významným výdajům za lékařskou péči. Popisovala, že se během hodiny po injekci cítila, jako by ji „od hlavy až k patě zasáhl elektrický proud“. Její příznaky nebyly ve zprávách o klinické studii uznány.

Clayton Louis de Oliveira Sousa (AstraZeneca, Brazílie)

Mladý muž s kontrolovaným diabetem, který byl dříve fyzicky zdatný, po druhé dávce vakcíny v listopadu 2020 onemocněl epilepsií, encefalitidou a záchvaty. Byl několik měsíců hospitalizován a bude po celý život potřebovat antiepileptika. Lékaři dospěli k závěru, že jeho zdravotní potíže pravděpodobně způsobila vakcína, ale tato skutečnost nebyla uvedena v dokumentaci klinického hodnocení.

Weissman tvrdil, že tyto případy, podložené lékařskými záznamy, odhalují vzorec bagatelizace nebo opomíjení závažných nežádoucích účinků ve zprávách farmaceutických společností o klinických studiích, a to navzdory jasným důkazům o nežádoucích účincích.

2. Trendy ve veřejném zdraví: Globální perspektiva

Weissman zkoumal makroekonomické trendy ve veřejném zdraví po zavedení vakcíny a kladl si otázku, zda se globální zdraví zlepšilo, nebo zhoršilo. Citoval několik zdrojů, které naznačují nárůst nežádoucích zdravotních jevů:

USA (V-Safe a VAERS)

Systém V-Safe, který má 10,1 milionu registrovaných uživatelů, uvedl, že 7,7 % (782 000 osob) vyžadovalo po podání vakcíny proti covidu lékařskou péči. Systém hlášení nežádoucích účinků vakcín (VAERS) zaznamenal v letech 2021 (21 000) a 2022 (9 102) výrazně vyšší počet hlášení úmrtí v souvislosti s vakcínami proti covidu ve srovnání s ostatními vakcínami (526, resp. 368), což je bezprecedentní signál k obavám. (Pozn. překl.: V ČR je to podle údajů zveřejněných na stránkách SÚKL u za roky 2021–2025, 76 úmrtí po očkování proti covidu, a 19 úmrtí po očkování všemi ostatními očkovacími látkami.)

Německo (údaje zdravotního pojištění)

Ředitel společnosti BKK Pro Vita zveřejnil v deníku Die Welt (únor 2022) otevřený dopis, ve kterém uvádí, že 4–5 % pojištěnců vyžadovalo lékařské ošetření kvůli vedlejším účinkům vakcíny, což odpovídá údajům americké organizace V-Safe. Při extrapolaci na populaci Německa to znamená, že postiženo je 2,5–3 miliony lidí, což daleko přesahuje odhad Paul Ehrlich Institute ve výši 250 000. Techniker Krankenkasse oznámila 40% nárůst počtu žádostí o náhradu u osob ve věku 18–49 let v roce 2021, přičemž 1 z 25 klientů potřeboval léčbu vedlejších účinků vakcíny (přibližně 4 %).

Japonsko (úmrtnost na rakovinu)

Zrušená studie „Zvýšená úmrtnost na rakovinu upravená podle věku po třetí dávce vakcíny s mRNA-lipidovými nanočásticemi během pandemie COVID-19 v Japonsku“ zjistila statisticky významný

nárůst úmrtnosti na rakovinu (např. vaječníků, slinivky břišní, leukémie) v letech 2021 a 2022, který koreloval s rozšiřováním vakcíny. Studie naznačila možnou souvislost, která si zaslouží další výzkum, ale byla stažena po kritice, že korelace neprokazuje příčinnou souvislost. Dr. Yasufumi Murakami, profesor na Tokijské univerzitě vědy, analyzoval databázi 18 milionů japonských občanů a zjistil, že vyšší dávky vakcíny korelovaly s dřívější úmrtností, která dosáhla vrcholu 3–4 měsíce po očkování, na rozdíl od neočkované populace, u které se takový vzorec neprojevil.

USA (údaje o pojištění)

Pojišťovny OneAmerica a Lincoln National zaznamenaly v roce 2021 nárůst úmrtnosti u osob ve věku 18–64 let o 40 % a nárůst výplat skupinového životního pojištění o 163 %, spolu s nárůstem počtu žádostí o invalidní důchod. Tyto trendy se v roce 2020 nevyskytovaly, což naznačuje účinek po očkování.

Weissman přirovnal tuto situaci ke skandálu kolem léku Vioxx (1999–2004), kdy společnost Merck zatajila údaje o kardiovaskulárních rizicích, což vedlo k odhadovaným 88 000–139 000 infarktům a 30 000–55 000 úmrtím. Informátor Dr. David Graham tuto skutečnost odhalil a poukázal na problémy spojené s bojem proti nekalým praktikám farmaceutických společností. Weissman tvrdil, že podobné vzorce škod a utajování jsou patrné i u vakcín proti covidu.

3. Mikroskopická analýza: problémy biologie a výroby

Weissman zkoumal konkrétní biologické a výrobní otázky související s vakcínami:

Kontaminace DNA (Pfizer/Moderna)

Výzkumník Kevin McKernan zjistil vysokou úroveň kontaminace plazmidovou DNA v mRNA vakcínách, která překračuje regulační limity, a to kvůli použití *E. coli* jako nákladově efektivního replikačního vektoru. Tato DNA obsahuje promotor SV40 (neoznámený regulačním orgánům), který by mohl vnášet DNA do buněčných jader a potenciálně způsobit chromozomální problémy, chronický zánět nebo rakovinu prostřednictvím cGAS-STING dráhy. Čistší metoda za-

ložená na PCR použitá v klinických studiích nebyla použita při sériové výrobě, což zvyšuje riziko kontaminace.

Lidský hostitelský buněčný protein (AstraZeneca)

Vakcína společnosti AstraZeneca využívá lidskou buněčnou linii (HEK-293) odvozenou z potraceného plodu ze 70. let 20. století. Německá studie zjistila, že 44–71 % proteinového obsahu vakcíny tvořily lidské proteiny z této buněčné linie, nikoli zamýšlený adenovirus. To vyvolává morální obavy křesťanů a potenciální imunologická rizika, protože méně kvalitní testovací metody (např. protilátky ovcí/koz) nedokázaly tyto kontaminanty během zkoušek detekovat.

Neobvyklé sraženiny

Weissman diskutoval o neobvyklých vláknitých sraženinách, které popsali balzamovači a které se liší svou strukturou a velikostí. Švédská studie z roku 2022 uvádí, že spike protein, když se smíchá s neutrofilní elastázou, tvoří amyloidní fibrily, které narušují přirozený proces srážení (fibrinogen na fibrin, normálně rozkládaný plasminem). Tyto fibrily vytvářejí odolné sraženiny, což potvrzuje výzkum Kevina McKena (odlišného od McKernana) z roku 2025, který pomocí elektronové mikroskopie a fluorescenčního barvení potvrdil amyloidní fibrinové struktury v sraženinách živých pacientů. Tyto sraženiny, odolné proti rozkladu, mohou přispívat ke kardiovaskulárním problémům a napodobovat nemoci související s amyloidem, jako je Alzheimerova choroba.

Změna fungování protilátek třídy IgG4

Studie ukazují, že opakovaná očkování mRNA (zejména Moderna s vyšší dávkou) vedou ke změnám fungování protilátek třídy IgG4, které snižují jejich funkčnost. To narušuje fagocytózu, buněčnou cytotoxicitu a komplementový systém, čímž se protilátky stávají méně účinnými. Neočkované osoby tento jev nevykazují, což zpochybňuje spolehlivost počtu protilátek jako měřítka účinnosti v klinických studiích s dospívajícími.

4. Morální a teologická hlediska

Weissman kritizoval podporu očkování ze strany křesťanských vedoucích osobností a porovnal ji s biblickými principy:

Názory církevních představitelů

Představitelé jako Francis Collins (bývalý ředitel NIH), papež František, Justin Welby (arcibiskup z Canterbury), patriarcha Bartoloměj I. a Franklin Graham podpořili očkování jako morální povinnost a označili jej za projev „lásky k bližnímu“ nebo boží dar. Weissman poznamenal, že Franklin Graham podstoupil v listopadu 2021 operaci srdce kvůli perikarditidě, což je známý vedlejší vliv očkování.

Biblický pohled

S odvoláním na Matouše 9,12 („Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“) a Klementa Alexandrijského (cca 198 n. l.) Weissman tvrdil, že zdraví jedinci nepotřebují lékařský zásah. Očkování jako profylaktické opatření pro zdravé osoby tento paradigmatický přístup obrací. V Matoušovi 22,21 („Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu“) tvrdil, že zatímco daně patří státu, tělo, stvořené k obrazu Božímu, patří Bohu. Jeruzalémský koncil (Skutky 15) neuvádí žádné lékařské povinnosti, což naznačuje, že očkování není biblickou povinností.

Závěr

Weissman dospěl k závěru, že důkazy – poškození v klinických studiích, trendy ve veřejném zdraví, biologické kontaminanty a amyloidní sraženiny – naznačují významná bezpečnostní rizika vakcín proti covidu, které farmaceutické společnosti a regulační orgány bagatelizují. Podpora církve postrádá biblický základ a křesťané by neměli být nuceni k očkování, protože se nejedná o morální ani biblický příkaz. Vyzval k dalšímu zkoumání prostřednictvím své webové stránky (alltherisks.com) a poděkoval posluchačům.

Video celého příspěvku Jonathana Weissmana s českými titulky a se všemi odkazy na použité zdroje najdete na youtubeovém kanále Health And Truth.

PŘEDPRODEJ

KAZATEL: RADOST A MARNOST ŽIVOTA

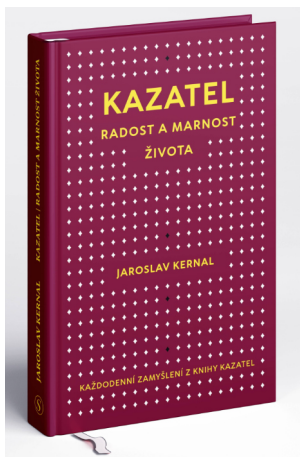
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110×160 mm, váz.

Počet stran: 224

Cena: 280,- Kč (pouze do vydání knihy)

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na každý den z další knihy Šalomounovy moudrosti, z knihy Kazatel. Tato zamyšlení postupně prochází verš po verši (a většinou dokonce po částech veršů) celou tuto Šalomounovu knihu. Jsou zaměřena na povzbuzení srdce a v rámci možností také na hlubší porozumění Božímu slovu.

V NABÍDCE

Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno, *Jan A. Komenský*, 125×176 mm, váz., 210,- Kč, 88 s.

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož. 52 s., 60,- Kč

Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož. 128 s., 230,- Kč

Přísluví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz., 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

PŘIPRAVUJEME

Austin Walker – Boží péče o vdovy

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici)

Sharon Jamesová – Co světu přineslo křesťanství

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2026